

KOVÁCS ELEONÓRA:

ZÁRÓRA

Z. a földre engedte üres poharát. A pamlagon elnyúlva ledobta cipőjét, és az ablaküvegen tükröződő jelenetet figyelte. A lány és a srác által végzett tánc-lépések a távolodást és közelséget előidézve koppantak a fejében. Lehunyta a szemét, hogy ne lássa őt. Homlokára szorította ujjait, hogy kiűzze a fejéből. A pamlag koszos kárpitjához szorította a fülét, hogy hangját se hallja.

Z. LÁTOMÁSA

Akkor lépjen a helyiségbe, amikor az a régi táncdal szól. Arca legyen fehér, akár egy tizennyolcadik századi dámáé. Szeme csillogjon jég-kéken, a bú mindvégig mellette lakjon. Haja legyen vörös, zöld ruhát viseljen. Keressen egy embert, aki én vagyok, s amikor meglát, a zene akkor szóljon a lehangosabban. Az élénken beszélgető emberek forgatagában, amint a dohányfüstből kibontakozva kilép a hamutartóban gyülekező csikkek, kiürült poharak társaságából, senki ne láthassa rajtam kívül. De én már tudjam, hogy ki ő, s később azért imádkozhassak, hogy megsejtsen. Létezésének ténye égjen a tudatomban.

Amikor felébredek, már az ágyam szélén ül, munka közben a vállam fölé hajlik, mosolyog a táblázataim pontatlanságán. Kinevet, amikor helytelen képletessel számolok, aztán mérgeződve javítok. Velem szemben ül ebéd közben, az ő alakját látom a kirakatban ülő divatbábu helyett is.

Eregesse lassan a füstöt, de szürkesége ne fojtsa meg az én valóságomat. Sejtsem titkait, érezzem rezdüléseit, burkoljam felhőmbbe. Legyen enyém.

Az övé pedig legyen... mi is? Kérdezte magától Z., amikor a zene végre elhallgatott. Az ablaküveg tükrében a pár már rég befejezte a csókot, a csocsóasztal is magára maradt, az emeletről lassan, támolyogva ereszkedik alá valaki. Aztán egy elmosódott alak jön seprűvel, előkerül egy felmosó vödör, a szomszéd helyiségben felzúg a porszívó. A pamlag mellett egy nő áll. Z. megfogja a kezét. A nő beszél, aztán felszalad a szemöldöke, rángatja a kezét, mond valamit. Nem hallod? Haza kell menned, a bulinak vége, záróra van!